

HET LEVEN IN DE RUIMTE

Dit is ergens een zeer omvattend en ook een zeer fantastisch onderwerp. Ik zal dus zo vrij zijn om in de inleiding eerst te verklaren wat leven in de ruimte is en wat daaruit kan voortkomen.

Als we proberen het leven in de ruimte te klasseren, dan kunnen we dat doen aan de hand van de manier waarop men ademhaalt. Er zijn de methaan-ademers, de ammoniak-ademers, de zuurstof-ademers enz.. Wij kunnen ook proberen het te doen aan de hand van de origine en dan kunnen we spreken over degenen die afstammen van zoogdieren, van insecten, die in een amfibiestadium zijn blijven steken en er zijn er zelfs bij die het dichtst bij de planten liggen. Er zijn zelfs energiewezens, maar die komen hier in de buurt niet voor. Daarnaast kunnen we natuurlijk proberen een indeling te maken aan de hand van de zwaartekracht. Stel, de aarde = 1.

Het zal u duidelijk zijn dat iemand, die leeft onder een zwaartekracht van ongeveer 3.6 tot 3.8 vergeleken bij de aarde een heel andere bouw zal moeten hebben dan iemand die op aarde leeft. De structuur van het lichaam is aangepast aan de zwaartekracht en als zodanig zal ook de functie van de organen daaraan zijn aangepast. Nu zijn er planeten, die ongeveer 1/2 aarde zwaartekracht hebben.

Er zijn er ook bij die gaan tot 5. Boven de 5 vinden wij geen leven meer dat vergelijkbaar is en ook geen leven dat aan de ruimtevaart deelneemt. Door op deze manier indelingen te maken proberen wij een beetje een idee te krijgen van wat er gebeurt. Er zijn enkele algemene regels die u wel kunt hanteren. Als we te maken hebben met bewust leven in de zin van menselijk bewust, dan zal er altijd sprake moeten zijn van:

- een vorm, aangepast aan het milieu,
- van manipulatiemogelijkheid,
- van een behoorlijk denkvermogen.

Het denkvermogen kan op zeer verschillende plaatsen zitten. U denkt misschien dat de hersens altijd in het hoofd zitten. Dat is niet zo. Er zijn ook wezens die ze in de buik hebben zitten. Er zijn andere wezens die ze bij de schouderaanzet hebben. Er zijn dus heel wat vormen. Dan hebben ze allemaal iets dat voor manipulatie gebruikt moet worden. Dat kunnen klauwen zijn. Die zijn soms alleen maar tweeledig, soms tienledig (tentakels), ietwat inktvisachtig al dan niet met een andere vorm van manipulator. Bij tentakels komen bovendien per wezen grote onderlinge verschillen voor, zodat de uitstulpsels verschillen in fijnheid en met verschillende kracht tot manipuleren. Wij zullen in de ruimte dan ook heel wat verschillende vormen van leven en van ruimtevaart aantreffen.

Het is zo, dat als men betrekkelijk veel moeite zal hebben met een te lang vertoeven in een 0 zwaartekracht, dit bezwaar nog veel groter wordt voor iemand die gewend is aan 2, 3, 4 keer de aardse zwaartekracht. Want voor hem is de aanpassing aan het gewichtloze veel groter en de periode, die hij nodig heeft om weer de nodige beheersing terug te vinden, eveneens langer. Een zwaartekrachtarm geslacht zal vaak kunnen volstaan met zwaartekrachtloze ruimtevaart vaartuigen. Dat zijn degenen die de z.g. zeilers gebruiken. Zeilers zijn ruimtevoertuigen die zich in feite voortbewegen op lichtdruk en daarbij ook nog de tijd hebben. Ze zijn erg traag.

Een voertuig met een voortdurende versnelling tot aan de grens van de lichtsnelheid is eigenlijk voor elk ras wel te gebruiken, maar de mate van versnelling is heel verschillend. Iemand, die leeft in een hoge zwaartekracht, zal dus gemakkelijker de hoge druk van een versnelling kunnen verdragen. Een dergelijk voertuig heeft dus de mogelijkheid om veel sneller te komen aan de grens van het Einstein-universum. Als men kijkt naar de behoeften die men heeft, dan blijkt ook dat iedereen zijn eigen ademlucht heeft. Zelfs zuurstof-ademers zullen lang niet altijd een luchtsamenstelling gebruiken zoals die op aarde voorkomt. Er zijn heel veel mengsels waarbij ozon e.d. een rol spelen. Sommige rassen hebben bovendien daarbij nog

straling nodig. Vooral als ze wonen in de buurt van een blauwe zon, zijn ze gewend aan een zeer grote hoeveelheid straling. Iets waarvan u bij wijze van spreken stralingspest kunt krijgen is voor hen juist datgene waarin zij zich lekker voelen. Die straling moet dus in de ruimtevaartuigen aanwezig zijn. Zij kunnen niet zonder die levensbehoefte.

Een kunstmatige atmosfeer scheppen wordt moeilijk bij een lange reisduur. Op een lange reis heb je een z.g. gesloten keten nodig. Dat wil zeggen, dat lucht en vloeistoffen herwonnen kunnen worden. Dit betekent, dat men de daarvoor geschikte apparaten moet hebben. Een zeer hoge beschaving is er dus nodig voor de zeer grote ruimtevaartuigen.

Bij de zuurstof-ademers zien we dat ze naast de mechanische verversing of vernieuwing van lucht ook nog gebruikmaken van planten. De ammoniak-ademers maken gebruik van chemicaliën die onder bepaalde stralingscondities voor hen belangrijke gassen en sporen van stoffen afgeven. Zo heeft ieder ras eigenlijk zijn eigen behoeften en noodzaken. Dat impliceert ook dat ieder ras dus een ruimtevoertuig zal ontwerpen dat in overeenstemming is met de kwaliteiten, behoeften en eigenschappen van dat ras. Laten we een heel eenvoudig voorbeeld nemen: U kent allen de contourzetels voor versnelling zoals die in de capsules worden ingebouwd, als de mensen naar de maan gaan. Deze contourzetels zijn heel aardig, maar stel u nu voor dat u tot een ras behoort die een staart heeft. Waar moet u die zo gauw laten. Dan moet er dus een andere aanpassing worden gevonden. Met tentakels kun je een groot aantal knoppen tegelijk bedienen, maar je kunt minder gemakkelijk knoppen en handels manipuleren dan een mens dat doet. Je zult dus voor een groot gedeelte een soort tiptoetssysteem moeten gebruiken.

Als je een groot aantal ogen hebt (er zijn rassen bij die een gezichtsveld van 360 graden hebben), dan is het natuurlijk niet noodzakelijk om belangrijke instrumenten in één paneel samen te brengen. Je kunt ze dan veel gemakkelijker in een cirkel inbouwen, dan ben je alleen al door de richtingsoriëntatie meteen in staat te weten waar je naar kijkt. Zo heeft ieder ras zijn eigen behoefte en zijn eigen mogelijkheden. Nu blijken er toch wel vergelijkbare waarden te zijn. Als we te maken hebben met ruimtevaardersrassen, blijkt in praktisch alle gevallen dat zij een soort meetkunde kennen. In deze meetkunde spelen vormen als vierkant, ruit, kegel, driehoek en zelfs meerdimensionale zaken zoals tesseract (?) e.d. een rol. Men kent dus een aantal structuren.

Als je de cirkel kent, dan is het duidelijk dat de cirkel zich ook aanbeveelt als een zeer sterke constructiemogelijkheid en daarnaast ook het idee brengt van een rad. Dus ronde voorwerpen, zoals kogelaandrijving, wielaandrijving e.d. komen erg veel voor. Een ophanging in lagers van bepaalde dingen, vooral landingsplatformen, zien wij overal bij de meest verschillende soorten. Wil men een technische indeling maken, dan wordt de vorm zo sterk gedictieerd door de soort, door de zwaartekrachtcondities die men heeft en de wijze waarop men die zelf probeert op te wekken tijdens een lange reis, dat elke vorm denkbaar is. In deze buurt komen het meest voor de bol, de z.g. zeppelin of sigaarvorm en - ofschoon minder - vaak de doodkistvorm. De kistvorm heeft enkele voordelen. Ze kan namelijk gebruikt worden voor zeilers en voor alle soorten aandrijving. Het heeft ook een nadeel, ze kan niet zelfstandig landen. Als het vaartuig ergens zou moeten landen, dan kan dit alleen als het vaartuig zelf door andere vaartuigen (mogelijk door b.v. tractievelden) op de grond wordt gezet. Zou dat niet het geval zijn, dan gaat de zaak eenvoudig mis.

Iets verderop is er een ras dat een nogal lichte zwaartekracht heeft. Het is zuurstof-ademend. Dat ras heeft nog een andere oplossing gevonden. Het gebruikt namelijk een tamelijk eenvoudig systeem: een raketaandrijving waarbij men overgaat tot een ionenaandrijving zodra men op een bepaalde afstand van planeten is gekomen. Wanneer het vaartuig eenmaal in de vrije ruimte is, dan stulpt het een groot aantal bollen uit van plooibaar materiaal om de noodzakelijke ruimte te krijgen voor de talrijke bemanning. Die bollen blijven allemaal verbonden met het voertuig zelf door een sluis. Dat betekent dat de rust en de persoonlijke omgeving dus eigenlijk buiten het eigenlijke ruimtevoertuig bestaat. Daardoor kan men een grote mate van privacy genieten en gelijktijdig alle beschikbare ruimte voor gemeenschaps- en ontspanningsruimten worden bestemd. Op zo'n lange reis verveelt men zich natuurlijk wel eens. Bij de meeste rassen hebben ze wel iets wat lijkt op muziek, iets wat lijkt op videobanden of films. Er zijn verschillende vormen van bibliotheken waarbij het opvallend is dat de microbibliotheek bij heel veel rassen in de ruimtevaart wordt gebruikt waarschijnlijk

omdat ze gewicht bespaart en bovendien een gemakkelijker klassering mogelijk maakt. Kortom, iedereen heeft het zijne.

Als je te maken krijgt met verschijnselen zoals ze hier op aarde wel eens worden gesignaleerd (vliegende schotels en dergelijke dingen), dan denken de meeste mensen, dat zijn nu de echte ruimtevaartuigen. Dat is niet waar. Een ruimtevoertuig moet beschikken over voldoende ruimte, voldoende voorzieningen, voldoende levensgrondstoffen om afstanden te kunnen afleggen van vele lichtjaren. Als het gaat om interstellair verkeer, dan zit je zo in afstanden die liggen tussen de 6 en 15 lichtjaren. Dit impliceert dat de reisduur, zelfs met de grootste versnelling - en dan moet je zelfs het kritieke punt van de lichtsnelheid kunnen passeren - meestal maanden vergt. Het betekent, dat je zo'n reis niet kunt maken met een paar mensen, want je hebt teveel experts nodig. Het houdt dus in, dat je altijd een groot vaartuig nodig hebt. Zo'n groot vaartuig is helemaal ingericht op het bestaan in de ruimte. Om verkenningen te doen op de verschillende planeten en zou je dat met een groot schip stuk voor stuk moeten gaan doen, dan is dat ontzettend omslachtig. Dus gebruik je daarvoor de z.g. landingsboten. Die landingsboten kunnen dan zijn: de vliegende schotel, die overigens kan gaan van een tweepersoons type tot een ongeveer 40-persoonstype. Een andere vorm is de z.g. bol. Bollen met capaciteiten die uiteenlopen van minimum 5 tot maximum ongeveer 150 passagiers: maar dan zitten ze wel hutje mutje. Al deze landingsboten hebben verder de mogelijkheid om bij een niet volledige bezetting vreemde stoffen op te slaan. Dat wil zeggen, dat men b.v. op aarde monsters kan nemen om die thuis te ontleden en te verwerken. Dat betekent ook dat men stoffen die men noodzakelijk acht, zoals water of algen, kan meenemen, verder verwerken en gebruiken. Als je ergens anders komt, dan is er misschien wel een maan waar een goed splijttingsmateriaal (b.v. uraniumisotopen) te vinden is. Dan kun je dat ook meenemen. Die landingsboten hebben dus eigenlijk als functie verkenning, maar gelijktijdig ook proviandering en in sommige gevallen handel.

De meeste van die voertuigen zijn bewapend. Sommige defensief, bij enkele rassen ook agressief. U moet niet denken, dat een defensief bewapend landingsvaartuig ongevaarlijk is. Het beschikt namelijk over wat men noemt velden. Die velden kun je het best omschrijven als een sterk vibrerende projectie van magnetische geaardheid waardoor een zodanig veld ontstaat dat alle materie, die daarmee in aanraking, komt, a.h.w. tegen een vaste wand botst voordat ze het vaartuig zelf bereikt. Dat is niet alleen maar omdat je een vreemdeling wilt verjagen. Het is ook nuttig als je met meteorieten te maken krijgt: dat kan ook wel eens voorkomen, wanneer je in de nabijheid, van een zon komt. Zou nu een piloot van een aards voertuig bij zo'n vaartuig te dicht in de buurt komen (op een afstand van 150 tot 250 km), dan komt hij opeens in aanraking niet a.h.w. een onzichtbare muur. De piloot verongelukt dan. Het is misschien helemaal niet de wil van de bestuurder van het vaartuig: het kan een ongeluk zijn. Het betekent wel, dat er dan b.v. een vleugel afbreekt, dat het staartroer niet meer werkt of iets dergelijks. Het is gewoon een botsing die plaatsvindt.

Een ander verschijnsel: Als we te maken hebben met dergelijke velden, dan is het mogelijk om ze z.g. spiegelen te maken. Dat heeft niets met lichtinval te maken, maar het betekent wel dat voorwerpen, die in het veld binnendringen met dezelfde kracht waarmee ze binnen komen in dezelfde richting worden teruggeworpen. Het gaat als een soort trampoline werken. Als je dan met een kanon op zo'n ding zou schieten, dan weet je ongeveer waar de kogel terecht komt: bij het kanon! Dus, schieten en weglopen, dat is het enige wat erop zit.

Als u nu al deze gegevens bekijkt, dan zegt u: nu ja, dat is allemaal mooi, maar het is science-fiction. Waarom eigenlijk?

In de eerste plaats: waarom moet u aannemen dat de mensheid het verst gevorderde en hoogst ontwikkelde ras is in de kosmos?

Op de tweede plaats: waarom moet u aannemen dat alleen de menselijke techniek in staat is om de aarde te verlaten en dat een ander ras nooit zover zal komen?

Op de derde plaats: waarom moet men uitgaan van het standpunt dat alleen bepaalde materialen, die men op aarde heeft, geschikt zijn om ruimtevaartuigen te fabriceren? Ik kan u één ding vertellen: er is zelfs een ras dat werkt met een materiaal dat nog het meest op keramiek lijkt. Het is een baksel van een bepaald soort klei versterkt met een laag verdicht metaal: een loodisotoop. Dat materiaal is praktisch ondoordringbaar. Daar maken zij de

buitenwanden van hun bolschepen van. Door de verdichting (afname van interatomaire afstanden in het materiaal) zijn die bolschepen praktisch onverwoestbaar.

Dit alles kan sprookjesachtig klinken, maar alleen als je sterk homocentrisch denkt: dus uitgaat van de superioriteit van de mens, van de uitverkorenheid van de aarde. Wij weten dat de meeste rassen die tot ruimtevaart komen leven aan de periferie van het Melkwegstelsel. Niet zover weg als dit zonnestelsel. Dit is nogal ver van de kern verwijderd. Daar waar de heel grote zonnen zijn is misschien wel leven, maar geen leven dat voor ons kenbare vormen heeft en een technische ontwikkeling die ruimtevaart mogelijk maakt. Nu zult u zich afvragen wat je dan met al dat leven in de ruimte zou moeten doen. Nu, zolang het u met rust laat, laat het dan ook maar met rust.

Denk niet, dat dergelijke wezens profeten zijn, Godgezondenen, engelen die van de hemel afdalen. Dat zijn ze niet. Zeker, hun psychische opmaak, hun ethiek is anders dan de uwe uit de aard der zaak. Er zijn er onder die de opvatting hebben dat het beste dat je kunt doen voor een vriend of voor een vijand die is gestorven, is hem consumeren. Op dat punt staan ze op het peil van de kannibalen. Maar aan de andere kant beschikken ze over technische wapens en kennen ze een gevoel van verplichting waarbij zij niet zoals wij spreken over naastenliefde, maar zeggen: ik kan geen hulp weigeren omdat ik eens hulp nodig kan hebben. Dat is een trek voor trek filosofie en toch zijn ze daardoor vaak bijzonder edelmoedig.

Er zijn groepen waar in elk individu het gemiddelde I.Q. zeer hoog is. Er zijn ook groepen bij (o.a. de van insecten afstammende) die een persoonlijk I.Q. hebben van nog geen 40, maar die een telepathisch rapport hebben. Dat betekent, dat als er een groep samenkomt van tien van die wezens dat we al een I.Q. krijgen vergelijkbaar met het menselijke gemiddelde van 300. En dat betekent weer dat onder omstandigheden een groepscontact mogelijk is van specialisten tot ongeveer 500. Reken dat even uit, dan komt u tot een I.Q. mogelijkheid van tenminste 1800: en dat terwijl bij de mens 100 tot 140 normaal is. Gaan we nu aan de hand van de enkeling zo'n ras beoordelen, dan staan we er helemaal naast, dan begrijpen we eenvoudig hun mogelijkheden niet. Ongetwijfeld, zullen er ook rassen zijn, die van buitenaf de aarde en de mens beschouwen en die bepaalde dingen gewoon over het hoofd zien.

Een mens is eigenlijk een wezen die geheel voor zichzelf pleegt te zijn. Zelfs in de meest perfecte orde denkt hij eerst aan zichzelf, dan aan de orde wat die voor hem betekent en dan misschien nog eens aan een ander die deel uitmaakt van de orde. Op het ogenblik, dat ze onder pressie komen te staan, blijken menselijke lafaards ineens helden te kunnen worden. Er is een gevoel van dit kunnen wij niet aanvaarden. Mensen, die zich door hun soortgenoten laten verslaan, zijn niet bereid het op te geven als het tegen vreemdelingen gaat. Er is vaak ook een soort fobie tegen vreemdelingen waardoor onredelijke reacties kunnen worden verwacht bij contacten met anderen, maar gelijktijdig daardoor ook een enorme inzet.

Denk dus niet, dat u de psychologie van zo'n ras kunt overzien. Er zijn er bij die u misschien zouden houden voor goede, door God gezonden entiteiten die in hun stoffelijke vorm komen om werelden te redden en nieuwe wijsheid te prediken, terwijl ze in feite niets anders doen dan de mogelijkheid om een planeet te beheersen, door voor te bereiden door een soort indoctrinatietechniek. Er zijn er ook bij die erg hard lijken en die u steeds weer aan uw lot schijnen over te laten en die toch, als het er op aankomt, bereid zijn alles op te offeren om u de mogelijkheid te geven een vrij mens te blijven. Vergis u dus niet. U kunt geen menselijke normen aanleggen aan deze levensvormen in de ruimte. Er is veel leven in de ruimte.

Toch zult u zien, als u de ruimtevaart bestudeert, dat er wel degelijk sprake is van lijnen die alle voertuigen plegen te volgen. Er zijn gebieden waarin je praktisch geen ruimteschepen ziet. Er zijn ook gebieden waarin zo nu en dan een ruimteschip doorkomt, te vergelijken misschien met de handelsschepen die de Fidji-eilanden aandoen. Er zijn gebieden die werkelijk in een verkeersroute liggen, daar zie je elk ogenblik wel een ruimteschip voorbijkomen. Het is misschien jammer, dat die verkeersroute niet voor de aarde geldt: die ligt zo in een gebied van de Fidji's, anders zou men wel eerder hebben beseft dat er andere wezens zijn die de ruimtevaart beoefenen. Een kenmerk van alle rassen in de ruimte is een grote voorzichtigheid bij het benaderen van andere beschavingen. Zelfs beschavingen die veel lager staan, die nog niet eens technisch zijn. Toch bestaat ook daar een grote voorzichtigheid. Dat is weer te begrijpen.

Allereerst reeds uit gezondheidsoverwegingen. Een planeet kan vreemde organismen bevatten. Een verkoudheidsvirus dat voor u niets betekent, heeft b.v. de Eskimo 's half uitgeroeid. Op dezelfde manier kan er ergens een bacterie of een virus rondzwerven die ons niets doet, maar die een daarmee besmette zuurstof-ademer ongelukkig maakt voor het leven. Het is mogelijk, dat er bepaalde elementen zijn in een atmosfeer waarvoor je allergisch bent. Het is mogelijk, dat er bepaalde, elementen zijn die corrosief werken op het materiaal dat je hebt gebruikt voor b.v. ruimtepakken, op de voorwerpen in het persoonlijk milieu en zelfs op de materialen die worden gebruikt voor de landingsboten. Als we dat allemaal in de gaten houden, dan begrijpen we dat landen op vreemde planeten niet zo heel erg veel voorkomt en dat, als het gebeurt, dit dan toch vooral plaatsvindt op planeten die men kent of waarvan men een voldoende beschrijving heeft. De rassen zetten hun routes door de ruimte voornamelijk zo uit dat zij altijd binnen het bereik van een reddingsboot blijven van een paar planeten die voor hen aanvaardbaar zijn. Een reddingsbootbereik betekent nooit meer dan 10 lichtjaren afstand. Dit is namelijk de afstand in de ruimte die een reddingsboot (een vliegende schotel) nog kan afleggen, maar dan is het ook afgelopen. Veel verder gaat een reddingsboot niet, omdat dan de voornaamste levensbehoeften ontbreken.

Zijn dit nu alle rassen? Neen. De ruimtevarende rassen zijn maar een betrekkelijk klein gedeelte van het leven dat we in de ruimte kunnen aantreffen.

Ik heb al iets gezegd over energiewezens. Deze wezens leven op een manier die voor ons onvoorstelbaar is. Ze zijn energie, ze absorberen energie, maar ze hebben geen vorm, zoals wij die kennen. Hun gedachte-uitwisseling is heel anders. Het lijkt meer op de straling van een radioactief element dan op iets wat wij als communicatie of signaal zien. Die wezens kunnen we dus buiten beschouwing laten.

Er zijn ook nog rassen, die wel een hoge geestelijke beschaving hebben bereikt, maar die niet beschikken over een vorm die een voldoende manipulatiemogelijkheid in de stof biedt. Stel u voor, dat op aarde de paarden de heersende soort zouden zijn. Zeer waarschijnlijk kunnen zij grote filosofen, blijmoedige strijders zijn, maar wat moeten ze bouwen? Met hun hoeven en tanden kunnen ze niet veel. Dus het bouwen van steden en dergelijke zie ik er niet in zitten. Er zijn heel veel rassen, die persoonlijk over te weinig manipulatiemogelijkheid beschikken om een beschaving op te bouwen, laat staan te komen tot een technisch toch zo'n ingewikkelde zaak als ruimtevaart.

Er zijn er onder hen ook (dat zijn vooral rassen die telepatische en suggestieve kwaliteiten bezitten) die in staat zijn om anderen eigenlijk als hun handen te gebruiken. Zij hebben daarvoor dan lagere wezens. Laat mij een vergelijking maken. Een mens op aarde kan zijn handen en voeten niet gebruiken: hij is verlamd. Maar hij is sterk telepathisch en hij heeft een aap in de buurt. Hij kan die aap suggestief en telepathisch volledig beheersen. Dan zal hij in de tijd dat hij zich daarop concentreert die aap kunnen laten doen wat hij normaal met zijn handen en voeten gedaan zou hebben. Op die manier kan er dus ook nog wel wat tot stand worden gebracht.

Zo zijn er ook beschavingen die wat men noemt: een secundaire techniek hebben. Een techniek die door een ander ras voor hen wordt ontwikkeld. Deze ontwikkelingen kunnen echter nooit verfijnd zijn. Dat klinkt misschien heel vreemd, maar de concentratie die nodig is om zo'n symbioot (zo zou je dat wel kunnen noemen) precies te laten doen wat je wilt is dermate groot, dat als je b.v. wilt werken met de microchips, zoals men tegenwoordig op aarde heeft, het eigenlijk onmogelijk is om dat te doen. Zou je dat willen doen, dan zou je een machine moeten ontwikkelen met een heel grove computer die in staat is om die kleine dingen te maken. En dan kun je misschien weer de aapjes of een daarmee vergelijkbare soort ertoe brengen die chips zo samen te voegen dat er een computer met grotere mogelijkheden ontstaat.

Computers van enigerlei soort, soms biologisch, soms mechanisch of elektrisch hebben alle ruimtevaartuigen aan boord. Dat is begrijpelijk, want er zijn zeer veel omstandigheden waarbij de reacties en zelfs de oriëntatie door de wezens zelf niet snel genoeg en accuraat genoeg kan geschieden, als je je b.v. moet oriënteren midden in de ruimte. Vergeet niet, aan alle kanten zijn sterren. Nu moet je van de ene doelster naar de andere gaan, omdat je b.v. een magnetische storm wilt ontwijken. Dan betekent dat een heel precies manoeuvreren. Het

betekent werken, tot stilstand komen, weer momentum gewinnen en al wat daar bij komt. Dat kan een computer altijd beter dan een mens of iets wat daarmee vergelijkbaar is.

De biologische computer zou je dan kunnen beschouwen als een soort superhersens die meestal ook zeer goed beschermd zijn. De input komt uit de waarnemingsapparatuur die het ruimtevaartuig bezit. De reactie geschiedt op grond van een ingebrachte opdracht. Dan combineren de hersens, die veel groter zijn en daardoor ook meer mogelijkheden en ook een grotere snelheid hebben, de gegevens en grijpen dan in, in plaats van mensen of van vergelijkbare wezens. Mensen zouden daarvoor een veel te lange tijd nodig hebben. Ook in andere gevallen kan het voorkomen. Stel, dat je ineens ontdekt dat je in een stofstorm zit. Een stofstorm is natuurlijk niet zo dicht. Maar zelfs al zijn er maar 5000 deeltjes per kubieke kilometer en je hebt een snelheid van tegen de lichtsnelheid aan, dan is dat nog heel wat. Dat zou dus een grote schade kunnen veroorzaken. Je moet dan kiezen voor een aangepaste snelheid of een baan waarmee je zo'n stofstorm ontwijkt in dat deel van de ruimte. Ook daarvoor heb je een computer nodig, al is het alleen maar omdat je daarmee snel genoeg kunt werken en reageren.

U ziet het, in de ruimte is er leven van allerlei soorten, technieken van allerlei soorten en eigenlijk maar heel weinig direct vergelijkbare waarden.

O zeker, het systeem 1, 2, 3, al wordt het anders genoemd (het tellen dus) zal bij de meest bewuste rassen ongeveer gelijk zijn, ook als de scala die men gebruikt voor maten, gewichten en getallen sterk afwijkend blijkt te zijn. Zoals reeds is gezegd, vormen als de cirkel e.d. behoren praktisch thuis in elk ras dat ruimtevaart bedrijft. Maar of dit technisch gebruikt zal worden, is weer sterk afhankelijk van de rassen zelf. Ik wil u nog dit voorleggen:

Als u een robot maakt, dan kunt u dat op twee manieren doen. U kunt hem zuiver als een machine maken (een beweeglijke machine) of u kunt hem maken voor een aanvulling van menselijke functies. Wat zult u dan doen? U zult onwillekeurig een gestalte verkiezen die toch een beetje aan de mens doet denken. O zeker, een menselijke robot die op voeten loopt is een onding. Daarvoor heb je een platform nodig, waarschijnlijk driewielig, soms zeswielig met een eigen aandrijving. Voor de rest zul je de opbouw vaak baseren op een kegel. Aan de top van die kegel zul je de waarnemingsorganen (sensoren) plaatsen. De manipulatoren zul je in het algemeen in verhouding op schouderhoogte aanbrengen. Je gaat toch a.h.w. uit van je eigen gestalte. Dat zullen al die rassen natuurlijk ook doen. Het is dus duidelijk, dat in de techniek een ieder de neiging heeft om de kenmerken van zijn eigen soort ook technisch te verwerken en niet alleen zijn behoeften maar ook zijn eigenschappen en kwaliteiten daarin te imiteren.

Ik neem aan, dat dit de reden is dat er zoveel verschillende vermen van ruimtevaartuigen zijn. Dat we zoveel verschillende vormen van machines aantreffen en dat zelfs de manier waarop belangrijke organen in de ruimtevaartuigen zijn ingebouwd (de brug, de controlekamer) bij de rassen verschilt. Als je dan gaat kijken waar ze zijn geplaatst, dan blijkt heel vaak dat het controleapparaat is gezet op de plaats waar bij dat ras de hersens zitten. Dat is heel vreemd. Dat zijn analogieën die eenvoudig ontstaan. Daarom zou ik zeggen: u zult er waarschijnlijk niet al teveel mee te maken krijgen in de eerste tijd. Als u te maken krijgt met het leven in de ruimte, stel u dan nooit voor dat het met het leven van de mens vergelijkbaar is. Verwacht van een wezen uit de ruimte geen reacties die menselijk zijn. Er zijn totaal andere associaties. Er is een ander zenuwstelsel. Er zijn heel andere voorstellingen en waarderings dan u kent. Denk niet, dat u aan de hand van gebaren of uiterlijkheden een conclusie kunt trekken ten aanzien van het wezen dat tot een ander ras uit de ruimte behoort. Realiseer u dat heel goed.

Er kunnen erbij zijn die lijken op engelen en die erger zijn dan Captain Kidd. Er zijn erbij die op duivels lijken en die misschien beter zijn dan alle apostelen bij elkaar. Je kunt het niet zeggen. Maak daarom u niet al teveel voorstellingen daaromtrent. Droom niet van verlossers van de mensheid die in hun schitterende vliegende schotels met goud opleg hier landen om het gezag duidelijk te maken dat eindelijk de tijd van de broederschap is angebroken. De broederschap die zij kennen is misschien iets dat u ziet als een absolute vijandschap. Maak u geen illusies daarover. Realiseer u alleen:

De mens is niet alleen in de kosmos. Als de mensheid ooit zover komt dat zij het eigen zonnestelsel kan gaan verlaten, dan zal ze ongetwijfeld worden geconfronteerd met heel veel vreemde werelden, met heel veel vreemde wezens. En dan zal ze haar eigen voorkeur voor

mensen en menselijke vormen moeten onderdrukken en moeten leren om op geestelijke kwaliteiten en eigenschappen af te gaan.

Ze zal ook moeten leren haar spraakgebruik en zelfs haar gebarenspeel aan te passen aan een soort "lingua franca" zoals ze het eens hadden bij de piraten: een algemene taal met vaste gebaren en uitdrukkingen. Denkt u niet dat dit zo gek is. Als u vriendelijk uw tanden laat zien aan een aap, weet u wat hij dan denkt? Dat u hem steeds bedreigt. En als u denkt, dat die aap om u zit te lachen en bovendien nog met de bovenlip klappt, dan vraagt hij u of het vechten wordt of vrede. Alleen als hij daarbij ook naar beneden buigt, zegt hij: ik onderwerp mij, want ik kan je niet aan. In diezelfde situatie kunt u komen te verkeren ten aanzien van andere rassen. Communicatie zal erg moeilijk zijn en ze zal vooral van de mens in die periode een grote zelfbeheersing vergen.

Ik hoop, dat ik in deze korte inleiding voldoende stof heb aangedragen voor een interessante discussie na de pauze.

DISCUSSIE

❖ *Is er tussen de door u beschreven wezens en de mens contact aan gene zijde?*

Er kan contact zijn, maar dan vallen de verschillen niet op. U moet dit goed onthouden: contact aan gene zijde wordt bepaald door de harmonie die er bestaat van hetzij doel, onderzoek of kennis. Als deze harmonie aanwezig is, dan kun je op dit punt, gezien het feit dat we met gedachten werken (een soort telepathie) en niet met talen of vormen, tot een volledig begrip komen. Op dat niveau is het contact zonder meer mogelijk. Maar dan ga ik niet vragen: van welke wereld kom jij? Want dan heb ik een andere belangstelling.

❖ *Is er een beschaving ergens in de ruimte die te vergelijken is met onze beschaving op aarde, b.v. door dezelfde omstandigheden, de atmosfeer etc.?*

Er zijn er zelfs een paar. Ik moet eerlijk toegeven, dat ik niet alle beschavingen in de ruimte ken. Ik behandel dit onderwerp wel, maar dat wil niet zeggen dat ik alle beschavingen die bestaan ken. Ik weet, dat er ongeveer 12 à 13 planeten zijn waarvan een deel zelfs redelijk dicht in de buurt liggen (ongeveer 60 lichtjaren ver) die allemaal met op aarde vergelijkbare omstandigheden hebben. Plantengroei is daar aanwezig, dieren, vogels enz., een atmosfeer waarin zuurstof de belangrijke factor is en de uitwisseling soms nog wel op andere gassen is gebaseerd. Mensachtige wezens kennen op tenminste 3 van deze planeten een beschaving, die met de huidige menselijke beschaving is te vergelijken.

❖ *Hebben deze wezens al ruimtevaart bedreven op onze planeet?*

Neen. Zij beginnen altijd bij zichzelf: op hun eigen planeet. U zit zich waarschijnlijk af te vragen waarom ik dat zeg. Er zijn onder degenen die bij deze planeten behoren wel enkelen die iets hebben wat op ruimtevaart lijkt. Voor zover mij bekend is hebben twee planeten op het ogenblik een interplanetair verkeer. Eén groep is nog niet zo lang bezig met interstellair verkeer. Deze laatste heeft een lijn die ongeveer langs de aarde loopt. In ieder geval langs de zon loopt en dan verder gaat in de richting van Polaris. Deze wezens zijn inderdaad enkele malen op uw wereld geland.

❖ *Hoe komt u precies aan de informatie die u ons verstrekt los van de Akasha-kronieken?*

Wij halen het niet uit de Akasha-kronieken, want daar zit wat betreft de stof van het onderwerp niet zo erg veel in. Wij gaan uit van onze eigen sfeer en de contacten die daar bestaan. Als wij proberen om daar informatie over dit onderwerp in te winnen, dan krijgen we een groot aantal gegevens van anderen die mogelijk behoren tot andere rassen in de ruimte. Die gegevens vereenvoudigen wij dan. Wij persen ze vervolgens samen en dienen het u op als een soort maggiblokje waar u zelf soep van kunt maken.

❖ *Is het ras, dat wij op aarde alleen maar van de vliegende schotels kennen, een zuurstof-ademend ras? Wat zoeken zij hier?*

Het zijn niet alleen zuurstof-ademende rassen die soortgelijke voertuigen gebruiken. Ufo's of vliegende schotels zijn ook niet altijd precies hetzelfde vandaar de verschillen in beschrijving. Er zijn twee rassen bij die zuurstof-ademend zijn. De ene soort zult u waarschijnlijk aanduiden met de kleine groene mannetjes of de kleine griezels. Het tweede ras zult u waarschijnlijk

beschouwen als een zeer edel, aan de mens verwant ras. In feite is het echter meer een spinachtig ras dat een enorm vermogen heeft tot suggestieve projectie en telepathische communicatie. Die beide rassen zijn zuurstof-ademers en zijn wel eens op aarde geland. De andere rassen die op aarde wel eens geland zijn, zijn geen zuurstof-ademers en zijn dus ook altijd geheel in ruimtekostuums gehuld. Onder hen zijn er enkelen die nog in de bijbel worden genoemd. De betreffende passages vindt u bij Ezechiël of Henoch. Daar kunt u ook bepaalde gegevens daaromtrent vinden. Deze rassen hadden dus ruimtepakken aan. Soortgelijke rassen zijn ongetwijfeld ook in de prehistorie van de Zuid-Amerikaanse beschaving geland. Soms kun je nog aan de afbeeldingen zien dat het wezens zijn met ruimtepakken aan. Zuurstof-ademers hebben ook contact gehad met mensen in Azië en delen van Afrika.

❖ *In Afrika, in één van de Sahel-landen, woont een negerstam, de Dogon, die in hun godsdienstige rituelen figuren tekenen die een sterrenstelsel voorstellen en wel het Sirius-stelsel. Het volk heeft geen scholen, universiteiten, kijkers e.d.. Het Sirius-stelsel is op aarde niet te zien. West-Europa, heeft pas de vorige eeuw ontdekt dat het om een stelsel ging. Pas een tiental jaren geleden is het stelsel gezien. Hoe komen deze mensen aan die kennis?*

Die kennis hebben ze zeer waarschijnlijk verkregen van ruimtevaarders die in een primitieve wereld gemakkelijker konden landen dan in uw steeds technischer wordende beschaving. Als identificatie voor zichzelf gebruiken zij tekeningen van sterren en planeten, het sterrenstelsel eventueel waar ze vandaan komen. Dat is een manier om aan te duiden waar je vandaan komt. Als een volk dat niet kan begrijpen, dan is het begrijpelijk dat men dat ziet als een magisch teken en dat men deze magische tekens dan gebruikt om op aarde meer van deze dingen kenbaar te maken. Zelfs als u rekening houdt met (ik heb in mijn inleiding gesproken over Sirius) de daar bestaande 'ship-in-the-sky' filosofie, dan zult u zien dat zij vreemd genoeg daarbij soms bezwingelingen uitspreken en daarbij punten of lichten uitzetten die zeer veel doen denken aan het sterrenbeeld De Zwaan. Er zijn dus contacten geweest. U moet echter één ding niet vergeten: als je behoort tot ruimtevaarders, dan is niets gevaarlijker dan contact op te nemen met een volk dat zich pas in een eerste technische ontwikkelingsstadium bevindt en in deze ontwikkeling eigenlijk nog wordt beheerst door zijn eigen machines en eigen achterdocht. Dat is de gevaarlijkste periode om contact op te nemen. Heb je te maken niet primitieve volkeren en een geringe bevolkingsdichtheid, dan is het veel eenvoudiger.

❖ *Ik heb u horen zeggen, dat de snelheid van de vaartuigen de lichtsnelheid benaderen. Later zei u, dat de kritieke lichtsnelheid wordt overschreden. Kan een voorwerp sneller gaan dan het licht?*

Dat kan inderdaad. Daarbij treden dan wel allerlei eigenaardige verschijnselen op die men overigens in het voertuig niet bemerkt. Het lijkt zelfs of men na die overschrijding van de lichtsnelheid terecht komt in een totaal nieuwe toestand waarin sterren een lijnenstelsel vormen, waarin men zelf uitermate verwarrende ervaringen kan opdoen en als het te lang duurt heel vaak ook het gevoel van vervreemding optreedt. Dit zijn gegevens die ik aan anderen ontleen. Ik ben zelf in menselijke vorm nog nooit door de lichtsnelheid heen gegaan. Het blijkt, dat op het ogenblik dat massa de lichtsnelheid overschrijdt, de massa aan andere wetten schijnt te gehoorzamen en er bovendien een toestand ontstaat waarin de massa - althans theoretisch - zo groot is als het hele Al waarin ze zich beweegt. In deze toestand heeft het schip dus een relatie van gelijktijdigheid met alle punten. Nu schijnt de grote moeilijkheid daarbij te zijn om bij het verminderen van snelheid precies weer op dat punt het normale Al te betreden waar men zijn bestemming zoekt. Die oriëntatie schijnt de grootste moeilijkheid te zijn. Precies kan ik het u niet zeggen. De techniek daaromtrent heb ik namelijk niet kunnen begrijpen.

❖ *Wat moeten wij ons van de door u genoemde biologische computer voorstellen?*

Ik heb al een analogie gebruikt: denkt u maar aan de superhersen. Stelt u zich voor, dat men in staat zou zijn om kleine cellen (hersencellen) samen te voegen tot ze een amorfe massa worden. Denk aan een amoëbe die niet ééncellig is, maar is opgebouwd uit talloze hersencellen. Stel u verder voor, dat het mogelijk is om die massa te programmeren. Dan heeft u ongeveer een biologische computer. Hoewel het deels een analogie is, hoop ik dat het enigszins verhelderend werkt.

❖ *Kunt u, ondanks uw uitgangspunten nog iets zeggen over de z.g. licht- of energiewezens?*

Heel weinig. Zelfs hetgeen ik weet, wordt heel moeilijk te verklaren, omdat het voor u, naar ik meen, bijna niet te begrijpen is. Een energiewezen bestaat op grond van een potentiaalverschil

dat het ten aanzien van de omgeving heeft en is niet plaatsgebonden maar veldgebonden. Dat wil zeggen: op elk punt waarop een veld vergelijkbaar met zijn eigen veld kan ontstaan, kan dat door een energiewezen zonder doorlopen van de tussenliggende ruimte onmiddellijk worden ingenomen. Op dit punt gedraagt het lichtwezen zich bij zijn verplaatsing ongeveer als een elektron bij baanverspringing. Als je verder gaat kijken, dan blijkt dat deze wezens in zich de mogelijkheid hebben een mate van verdichting te bereiken. Het schijnt dat deze verdichting samenhangt met het denkproces. Deze wezens zijn zodanig anders en van structuur en van wezen en van bewustzijn dan alle vormen die wij kennen, dat het heel moeilijk is om daarover redelijk iets te zeggen. Het enige dat ik u wel kan zeggen is: Als wij op hoog niveau (meer esoterisch vlak) werkzaam zijn en onderling contact maken, dan blijkt met dergelijke wezens eveneens, maar alleen t.a.v. deze onderwerpen, een contact mogelijk te zijn. Daaruit kunnen wij concluderen dat zij dus een gedachteleven of een uitstralingsleven hebben dat zelfs in de sferen kenbaar is. Zij schijnen dus niet alleen in de stoffelijke wereld te leven, maar daarnaast nog in bepaalde delen van de geestelijke wereld. Meer durf ik u werkelijk niet daarover te zeggen, want wat ik niet begrijp, kan ik moeilijk aan anderen uitleggen.

- ❖ *Is het waar, dat er rond de aarde een denkbeeldig net van krachtlijnen bestaat waarvan de knooppunten worden gebruikt om zenders te plaatsen, die eventuele vliegende schotels gebruiken als krachtbron voor hun voortstuwing?*

Dit is een vraag waarop een redelijk antwoord niet mogelijk is. Het is natuurlijk altijd mogelijk om een denkbeeldig krachtlijnenstelsel te projecteren. Maar dat heeft niets meer te maken met denkbeeldigheid. Als wij gebruikmaken van de eigen rotatie van de aarde en de daardoor ontstane wisseling in magnetische beïnvloeding die de aarde ten opzichte van de omringende ruimte teweeg kan brengen, dan kunnen wij bepaalde ontvangers neerzetten waaruit energie kan worden onttrokken. Deze energie kan dan eventueel met een zeer hoge frequentie worden geprojecteerd naar voertuigen die deze energie op hun beurt weer in beweging omzetten. We moeten echter erbij zeggen, dat dit alleen ten aanzien van niet-bemande vaartuigen redelijk doenlijk is, omdat daar een eventueel falen niet erg is. Heb je een bemand voertuig, dan is de kans van falen of interruptie te groot. Grote verschillen in b.v. luchtelektriciteit zouden opeens de energie aanmerkelijk kunnen doen toenemen of aanmerkelijk doen verminderen. Dit zou o.a. gepaard gaan met verschillen waardoor het eigen veld van het vaartuig minder wordt en een hoek, die normaal zonder schade kan worden genomen dank zij het eigen zwaartekrachtsveld dat het voertuig zelf produceert, kan dan dodelijk worden voor de inzittenden. Dat kan wel. Maar dat alle vliegende schotels nu met die zenders werken, dat is niet waar. Je zoudt wel kunnen zeggen, dat er eens in een heel ver verleden pogingen zijn gedaan om de spanning af te tappen door a.h.w. een potentiaalverschil aan te wenden op ongeveer 30 km hoogte in de atmosfeer en dan had men meestal daarbij een wapen in de buurt. Daarmee kon men enorme spanningen naar beneden halen. Het bleek echter, dat die spanningen heel moeilijk beheersbaar waren en daarom is het project later gestaakt. Dat is al heel lang geleden. Daarvoor moeten we bijna een honderduizend jaren teruggaan.

- ❖ *Is het feit, dat er zoveel meldingen van vliegende schotels zijn in de laatste tijd een poging om de mensheid duidelijk te maken dat ze niet alleen is in het heelal. Is er een gezamenlijk optreden van een aantal rassen in dit opzicht?*

Voor zover mij bekend is niet. Maar mij is echter wel één ding op gevallen: op het ogenblik, dat de mensen in een enorme spanning verkeren en geen uitzicht meer hebben in hun eigen wereld, treden plotseling wonderen en vreemde verschijnselen op. In deze tijd is dan het zien van een vliegende schotel in vele gevallen niets anders dan een vervangingsmiddel voor het vroegere wonder waarmee aan de H. Maagd de verkondiging werd gedaan of engelen plotseling aan de hemel verschenen. 80 % van de meldingen op dit terrein berusten hierop. Dus die kunnen we alvast terzijde leggen. Dan blijft er 20 % over. Van die 20 % kan ongeveer 17 % worden verklaard uit zuiver natuurlijke oorzaken. Dus zaken die men verkeerd heeft geïnterpreteerd of misschien een morgenster die men heeft gezien en voor een vliegende schotel heeft gehouden en dergelijke dingen. Er blijft over 3 %. Als je 3 % van de meldingen neemt die de laatste tijd zijn binnengekomen, dan is dit aantal niet buitengewoon groot. Bovendien moet men er rekening mee houden dat de mensen op dit moment Ufo-minded zijn geworden en er dus veel meer mensen zijn die speuren naar deze verschijnselen dan voordien het geval was. Er is niet een feitelijke grote toename van de aantallen. Er is alleen een toename van het aantal waarnemingen en een enorme toename van het aantal meldingen. U merkt, dat ik hier een verschil maak. Als ik het nog heel kort mag zeggen: U moogt niet

verwachten dat vele edele rassen uit de ruimte zullen samenwerken om de mens uit de soep te halen waarin hij zichzelf heeft gewerkt.

❖ *Met fossiele brandstof lijkt het niet mogelijk om dergelijke afstanden te overbruggen. Reactie, vrije aandrijving zijn de enige oplossing. Hoe zou dit kunnen werken?*

Wat noemt u vrije aandrijving? Ionenstraling wordt heel vaak gebruikt waarbij bovendien een reactiemassa wordt afgestoten in zeer geringe hoeveelheden. De stuwing wordt eigenlijk voortgebracht tegen een uitvloeiende hoeveelheid van b.v. gas. Dan bestaan er aandrijvingen die geheel magnetisch zijn. Die kan ik u niet zo gemakkelijk uitleggen. Het is in feite het scheppen van een magnetische baan die voor het voertuig uitgaat en waarin het voertuig zich beweegt in een soort magnetische versnellingsketen die het zelf projecteert. Dat is natuurlijk onvoorstelbaar. Het is als Baron von Munchhausen die zich aan zijn haren uit het moeras trekt. Het proces bestaat dus wel. Het is gebaseerd op het contrast dat men tot stand brengt met de magnetische waarde van bepaalde zonnen. Het kan niet overall gebeuren. In de vrije ruimte kan het niet. Dan zijn er nog wel meer aandrijvingssystemen, maar daarover kan ik u betrekkelijk weinig gegevens verstrekken. Ik kan u meer vertellen over de esoterische waarde van al die rassen dan over de technische. Vergeet niet, om de techniek te kunnen begrijpen, zelfs indien ze in staat zijn om die over te dragen, moet je zelf beschikken over een zo groot technisch vermogen dat je in staat bent om de termen en beelden, die zij projecteren eerst om te vormen in menselijke beelden en dan die menselijke beelden volgens een redelijk proces dan nog zo samen te voegen dat hetgeen er ontstaat op zijn minst een analogie is van hetgeen je hebt ontvangen en dat is niet zo gemakkelijk. Geloof u mij, dat zouden de grote geleerden alleen na jaren van studie kunnen doen en dan t.a.v. een klein deel van een enkel ras. U moet me vergeven dat ik wat dat betreft al die gegevens niet zo opeens kan spuien. Ik kan alleen maar aanduidingen geven die mij bekend zijn. Maar dat is natuurlijk geen verklaring voor de aandrijving op zichzelf.

❖ *Hebben alle of sommige ruimteverende rassen een godsdienst?*

Niet in de vorm waarin u godsdienst pleegt te beschouwen. Neemt u het mij niet kwalijk als ik het wat scherp formuleer. Godsdienst is voor de meeste mensen een mythologie die dient als rationalisatie voor het onbegrijpelijke in eigen leven. Een godsbeleven vind ik bij die vreemde rassen wel overall. Het beeld van God wordt daar over het algemeen veel vager gesteld dan bij u. God is geen persoonlijkheid bij de meeste. Het is eerder een soort oerlicht of oerkracht. Dat bestaat er wel. Maar het idee dat je die God op een bepaalde wijze moet dienen, schijnt bij de meeste rassen niet zo sterk aanwezig te zijn. Ik geloof dat zij, als je dat godsdienst moogt noemen, vaak gedreven worden door het gevoel dat je die God voor zover dat binnen je bereik is, moet uitbeelden. En dan is het meer een kwestie van kunst dan van godsdienst. Het is ook meer een gedragscode op grond van innerlijke waarde dan een uiterlijk systeem van wetten en regels.

❖ *Is er ook een streven om te komen tot een soort geestelijke eenheid van het bewuste leven in het heelal?*

Een vraag die ik heel moeilijk kan beantwoorden. Theoretisch menen wij dat dit wel zo is, naar of het praktisch ooit zo zal uitwerken dat durf ik niet zeggen. Er zijn mensen die vragen: Kunt u mij vertellen, wat God is? Als ik dat zou kunnen vertellen, dacht u dan dat ik hier zou zitten? Nu vraagt u mij, is die eenheid het doel van het zijn? Ik moet dan antwoorden: dat weet ik niet. Ik denk het, maar ik weet het niet. Ik hoop, dat u met dit onvolledige antwoord genoegen wilt nemen. Ik heb in het begin gewaarschuwd: wij zijn niet alwetend. Als u die alwetendheid aan ons toedicht, dan bedriegt u uzelf.

❖ *Er zijn vele waarnemingen gedaan van stralingen die uit Ufo's voortkomen en die verschillende kleuren hebben. Ze zijn veel compacter dan lichtstralen, iets diffuus, aan de einden recht afgeknot. Mogelijk dat ze hiermee iets aftasten. Weet u daar meer van?*

Ik mag het heel eenvoudig zeggen. Als je een sonde gebruikt die een snel fluctuerend veld nodig heeft om af te tasten, dan is het mogelijk dat hierdoor een beweging in de omringende moleculen ontstaat die dan bij u als een lichtrilling wordt afgelezen. Dat wil dus niet zeggen dat ze zelf licht uitstralen. Het wil wel zeggen dat hun contact met de omgeving daarin een zodanige trilling veroorzaakt dat ze voor u identiek lijkt te zijn met het verschijnsel licht, al dan niet in een bepaald deel van het spectrum of het gehele spectrum omvattend.

Vrienden, ik heb geprobeerd op uw vragen een eerlijke en begrijpelijk antwoord te geven. Dat is erg moeilijk. Ik hoop, dat u mij zult toestaan af te sluiten met nog enkele commentaren van mijzelf.

EPILOOG

Ik weet, dat dergelijke onderwerpen bij heel veel mensen een enorme belangstelling wekken. Dat is ook een van de redenen waarom wij deze onderwerpen - zij het in zeer beperkte mate - accepteren, als ze ons worden voorgelegd. Vraag u nu eens af hoe groot de kans is dat u te maken krijgt met ruimtevaart? Die kans is zeer gering. Vraag u dan eens af hoe groot de kans is dat u te maken krijgt met geesten en geestelijke krachten? Dat gebeurt bijna zeker, soms tijdens uw leven, naar zeker na uw dood. De belangstelling richten op praktische zaken lijkt mij ook voor degene die geestelijk streeft helemaal niet zo gek.

Het is leuk te weten, dat er halve kwallen rondzweven in een schildvormig ruimteschip en dat ze bovendien nog een soort predikaties proberen uit te zenden op een telepathische band. Maar wat heb je eraan? Tenzij je toevallig behoort tot degenen die de predikaties ontvangen. En dan moet je ook heel goed begrijpen, dat het toch kwallen zijn die in een schildvormig schip ergens in de ruimte hangen zodat het eigenlijk gezwam uit de ruimte is. En als je dat gaat interpreteren volgens je stoffelijke geaardheid, dan wordt het ook nog gezwam in de ruimte. Daar moet je voor uitkijken.

Alle openbaringen uit de geest of waar dan ook vandaan komen bij de mens terecht. Hij gaat dan proberen ze om te vormen naar zijn eigen beeld en gelijkenis. Of je nu kijkt bij het christendom, of je bezig houdt met theosofie, antroposofie, inwijdingsleren altijd weer zie je de neiging van de mens om de kennis waarover hij beschikt aan te passen aan zijn eigen wereldvisie. En dat is juist het grote gevaar. Als Jezus iets zegt en ik ga u vertellen wat hij daarmee heeft bedoeld, dan vertel ik u niet wat Jezus heeft bedoeld, maar wat ik *dénk* dat hij heeft bedoeld. En als ik dat vertel, dan doe ik dat niet, omdat ik ervan overtuigd ben dat hij dat heeft bedoeld, maar omdat ik ervan overtuigd bent dat dit voor mij de meest aanvaardbare uitleg is. Als u daarmee te maken krijgt, komt u ergens in moeilijkheden.

Als u een lezing als deze beschouwt als science fiction met mogelijke achtergronden van waarheid, dan zit u goed. U heeft dan iets wat interessant is: iets waarover u kunt nadenken. Misschien ook een beeld van de mens dat een klein beetje anders wordt dan de enig uitverkorene, de rechttop gaande aap die hand in hand met God door de ruimte heen zwalkt. Dan kom je tot een begrip. wij zijn eigenlijk maar een deel van een totale ontwikkeling. En aan de hand van wat wij zijn of denken te zijn kunnen wij niet eens bepalen wat de waarde is van onze bereiking. Ik meen, dat dat veel belangrijker is dan de vraag met welk ruimtevaartuigsysteem ras A reist en met welk ruimtevaartsysteem ras B. Het is interessant om dat te weten, maar verder brengt het u niet.

Belangrijk is, dat u leert onderscheiden wat u zelf toevoegt aan de feiten en wat de feiten zijn. Belangrijk is, dat u uw innerlijke wereld leert beseffen en dan deze innerlijke wereld gebruikt om de feiten buiten u zo goed mogelijk te verwerken zonder aan te nemen dat dit de enige weg of de enige waarheid is. Het is erg belangrijk, dat u leert om datgene wat om u heen is niet te beschouwen als iets wat u beheerst, maar om het zelf te beheersen. Hoe vaak laten de mensen zich niet beheersen! Hoeveel mensen schakelen tegenwoordig niet om half zeven de t.v. in omdat ze met alle geweld moeten kijken naar Sesamstreet. Een t.v.-serie die in feite voor jonge kinderen is ontworpen en dus bij vele ouderen grote waardering krijgt. Dan kijk je tot na het laatste nieuws en dan beklagt men zich erover dat de avond verknoeid is. Het zou natuurlijk veel verstandiger zijn om selectief te kijken en de knop eens om te draaien.

Hetzelfde geldt voor de radio, zelfs voor de gesprekken met uw naasten. Op het ogenblik, dat buurvrouw voor de zoveelste keer begint haar blindedarmoperatie te etaleren, lijkt het mij verstandig om over te gaan op een recept voor flensjes of iets dergelijks. Je moet je niet laten manipuleren door de wereld buiten je. Maar dat kan alleen, als je juist in de kleine dingen leert zelf te bepalen wat op dit moment voor jou aanvaardbaar en niet aanvaardbaar is. Dat is veel belangrijker dan een vliegende schotel die misschien geladen is met edele wezens, maar waarvan wel zeker is dat, als die edele wezens op aarde zouden landen en zouden proberen de mensheid te brengen tot een verstandig gedrag, ze door de gezaghebbers van deze wereld

zouden worden afgeslacht of zo horendol worden gemaakt dat ze deze heersers en waarschijnlijk zeer veel andere mensen zouden vernietigen.

Begrijp, dat het systeem waarin u leeft uit uzelf voortkomt en dat alleen door u van steeds meer delen van het systeem los te maken, geestelijk en stoffelijk, u zich vrijer kunt maken. Probeer niet van buitenaf een gezag te ontdekken, terwijl u in uzelf de kracht, de wet en het weten draagt, als u er maar naar kijkt. Dat is het belangrijke.

Dan weet ik, dat het natuurlijk erg leuk is als we erover zitten na te denken hoe een methaan-ademer ademt. Misschien wel door kieuwen of door de huid. Wie zal dat weten? Er zijn zoveel soorten ademhalingen. U hoeft het niet te proberen. Kieuwen heeft u niet en als u zegt: Ik kan het alleen met mijn huid doen, dan kunt u stikken. Realiseer u dus goed: al deze dingen zijn aardig, ze zijn wetenswaardig.

O zeker, de goden waren astronauten. Er is één man die van dat werk beter is geworden, dat is de schrijver. Wat heb je nu aan al die dingen? Ik denk, dat als je dat goed nagaat, je dan zegt: het prikkelt mijn verbeelding. Maar daar blijft het eigenlijk bij. Dan moet je - meen ik - toegeven dat het niet het belangrijke is, dat je het niet kunt maken tot een alomvattende liefhebberij, maar dat je dan eerst in jezelf moet gaan en dat je, als je in jezelf voldoende gevoeligheid hebt ontwikkeld, contacten kunt krijgen met wezens die niet op aarde leven. Dat kunnen dan geesten zijn en onder omstandigheden zelfs ruimtevaarders. Daar kun je dan die gegevens uit verkrijgen die voor jou op dit moment hanteerbaar zijn. Probeer ze dan niet direct om te vormen tot een leer vanuit de geest, vanuit de ruimtevaart, maar besef dat ze deel zijn van jezelf.

Ik werk middels een medium, maar ik ben beperkt in mijn uitingsmogelijkheden. Ik kan namelijk werken, als ik vlot wil blijven praten, met de woordenschat die in het medium aanwezig is en die daar langzamerhand door ons is aangevuld. Verder kan ik alleen werken met de begripssmogelijkheden van de aanwezigen. Ik kan niet een lering geven die uw begripsvermogen ver te boven gaat, want dan ontbreekt het contact dat nodig is voor de communicatie. U vult met uw denken mij aan en daar reageer ik op. Zo is het ook, als u te maken krijgt met wezens uit de ruimte.

De hele kosmos leeft. Alles leeft. Sterren en planeten zijn bezielde, geloof u mij. Ook als dat geen zielen zijn die met die van de mensen te vergelijken zijn. In de ledige ruimte zelf is een kracht aanwezig zo enorm groot, dat ze onder omstandigheden materie voortbrengt of materie absorbeert. Ook daarin is een mate van bewustzijn, al is het niet de vorm van bewustzijn die wij kennen. Maar al deze dingen komen later. Nu moeten wij eerst zover komen dat wij onszelf leren begrijpen, onszelf leren beheersen, onszelf leren hanteren. Als we dan op grond daarvan verdergaan, dan komt er misschien eens het ogenblik, dat we niet meer spreken over het leven in de ruimte, maar dat we er deel van zijn. Niet alleen als ruimtevaarders, maar als wezens die verbonden zijn met alle bestaan. Dan praat je niet meer over ruimtevaartuigen, maar over de diepste waarde van het besef waarin de zin van het leven pas kenbaar wordt.

Een hele predikatie, maar dat mag voor een keer. Eerlijk is eerlijk, ik vind, die laatste boodschap minstens zo belangrijk als de rest. Let wel, wat ik u heb gezegd is naar mijn beste weten en op grond van onderzoek waar, ook al klinkt het soms ongelooflijk. Maar die waarheid op zichzelf is niet belangrijk. Belangrijk is de betekenis die ze voor u heeft. Als u daar nu maar van uitgaat, dan vind ik dat we ondanks alles een nuttige avond samen hebben doorgebracht. De essentie van alle dingen is dit: Hoeveel vormen er ook zijn en hoeveel vreemde sferen en hoeveel voertuigen er ook gaan tussen de sterren, er is één kracht waaruit het allemaal bestaat. Er is één waarheid waarin verschil vergaat en eenheid overblijft. Er is één besef dat uit zichzelf de naam der schepping schrijft. Het is dat besef dat voor ons het belangrijkste is, al het andere gaat toch voorbij.